

Нема дилеме да је управо протекла посета руског председника Београду актуелној власти донела озбиљне политичке поене. Чак и ако занемаримо бројне потписане меморандуме и споразуме (од којих су неки мало конкретнији, а неки, то јест, већина, служе више за параду), режим је добио сјајне снимке и кадрове који ће засигурно имати централно место у спотовима за наредну предизборну кампању – кад год она била.

Један део опозиционо настројених русофила је прилично разочаран већ и самом чињеницом да је до посете дошло. А орден Александра Невског за Вучића су доживели готово као лични шамар. Они, међутим, не разумеју да је управо то игра коју им Вучић намеће и удица на коју се они делимично пецају. Наиме, највећи део српског јавног мњења је русофилан и нема већег поклона за власт и Вучића лично уколико се читав тај бирачки корпус напосто препусти, односно гурне ка СНС-у. Такав сценарио, разуме се, савршено одговара власти, али и једном делу прозападних опозиционара, као и западним амбасадама које желе да у Србији имају што јаснију и по себе што повољнију сцену (реално прозападну власт и исто, или још више прозападну опозицију). Али нипошто не одговара ни Москви, нити српској опозицији у целини, наравно, уколико она уопште намерава да једног дана дође на власт.

Домаћи русофили тешко могу да схвате и прихвате да – из различитих разлога – утицај Русије на Балкану и у Србији није доминантан, а свакако није ни изблиза онолики колико би они вероватно волели и хтели

Домаћи русофили тешко могу да схвате и прихвате да – из различитих разлога – утицај Русије на Балкану и у Србији није доминантан, а свакако није ни изблиза онолики колико би они вероватно волели и хтели. Узгред речено, ту чињеницу, по свему судећи, много боље разумеју у Москви него неке помало усијане главе у Београду и према њој заснивају своју стратегију и тактику према овом региону. С друге стране, бар када је о Србији и Србима реч, руски фактор је довољно значајан да је тешко замислити српску владу која би смела повлачити отворено антируске потезе, попут, на пример, оних који се вуку у Црној Гори. И унутар те две детерминанте – које улогу Москве у Србији мармирају као „недоминантну, али незаобилазну“ – као и компромисе који из такве позиције произилазе, крећу се српско-руски односи последњих деценија (а вероватно и много дуже).

Путин у Београду – опроштајни пољубац или „нови завет“

Пише: Ђорђе Вукадиновић
четвртак, 24 јануар 2019 11:07

Путин у Београду – опроштајни пољубац или „нови завет“

Пише: Ђорђе Вукадиновић
четвртак, 24 јануар 2019 11:07

Видети још: Ђорђе Вукадиновић: Путин поново међу Србљима